
COSMIN BUMBUȚ
MORNINGS

Fotografii © 2003 Cosmin Bumbuţ
Texte © 2003 Alex Leo Serban

Toate drepturile rezervate autorilor.

Redactor: Răzvan Penescu rpenescu@liternet.ro
Editor format .pdf Acrobat Reader: Iulia Cojocariu

© 2003 Editura LiterNet pentru versiunea .pdf Acrobat Reader
Este permisã difuzarea liberã a acestei cãrţi în acest format, în condiţiile în care nu i se aduce nici o modificare şi nu se realizeazã profit în urma acestei difuzări. Orice modificare sau comercializare a acestei versiuni fãrã acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet este interzisã.

ISBN : 973-85948-2-0

Editura LiterNet
http://editura.liternet.ro
office@liternet.ro

de Corin Toporaş

Ca mulţi alţii, înainte de a-l cunoaşte, i-am văzut fotografiile în *Dilema*, mai pe la începuturile ei. Ah *[mîna la frunte]*, cît îmi lipseşte cafeaua de sîmbătă dimineaţă cu cerneala pozelor lui pe degete… Eu unul cred că acele fotografii – în loc să fie inspirate de tonul revistei – dimpotrivă, au imprimat *Dilemei* un stil pe care avea să şi-l cristalizeze abia mai tîrziu – inteligent, fără a fi arogant, cu un umor care nu da în băşcălie, un fel de a fi lipsit de stridenţă, dar conştient de valoarea sa. Îl recunoaşteţi? E Bumbuţ (aş putea să-i zic Cosmin, dar ar fi păcat de-un nume atît de interesant, *[adică un nasture mai mic]*).

Mai apoi a migrat pe suportul lucios al revistelor de modă şi lifestyle. Da, a devenit mai scump la vedere, dar măcar aveam o scuză ca să trag cu ochiul prin dînsele (revistele), avînd replica pregătită pentru Cristina cînd mă surprindea cu cîte una (o revistă) în braţe, mai înainte ca vreun licăr de ironie să se aprindă în ochii ei: "Mă uitam la pozele lui Bumbuţ" *[o privire indignată gen "cum ai putea să-ţi închipui că m-aş uita după uscăturile astea…", întoarce capul mai mult, prea mult]*

S-a vorbit de capacitatea lui – atît de rară – de a excela atît în fotografia de artă, cît şi în cea comercială. Eu cred că Bumbuţ nu face diferenţă între ele, le tratează la fel. O altă explicaţie (inexplicabilă, altfel) stă în arta lui de-a găsi frumuseţea. Oriunde – în tot felul de locuri, care mai de care mai improbabile, (să fim serioşi, lumea nu e *chiar* aşa de frumoasă ca în pozele lui Bumbuţ), în modele (nişte făpturi care nu emană întotdeauna frumuseţe – oricum, nu *acea* frumuseţe), în abstractul lumii concrete care ne înconjoară, în feţele ţăranilor, în detaliu, în profunzime. Şi mai e şi modul în care îşi (i)luminează subiectele cu o lumină e(zo)terică, aproape nepămînteană, da' ce mă pricep eu… *[mai scarpină-te-n creştet o dată]*.

Iar mai apoi l-am cunoscut pe Bumbuţ - am petrecut ceva timp împreună la "aer" şi în studio pentru un portret care n-a mai fost făcut public pînă la urmă *[oftează uşurat. una şi gata. uită-te-n jos. ba nu, mai bine uită-te-n sus]*. Mi-a făcut mare plăcere să-l văd la lucru. Nu c-aş fi înteles mai mult despre "secretul" artei lui. Dar a fost o experienţă foarte plăcută, oricît de dureros a fost să "stau la poză" *[stai liniştit, lasă bărbia-n jos, că ţi se reflecta blitzu' în ochelari]*. A mai fost şi proiectul pe care l-a făcut pentru noi, cei de la PricewaterhouseCoopers, care cred că i-a făcut şi lui plăcere (deşi ad-ul lui cu ţărani maramureşeni - o mai fi la Otopeni? - a produs ceva comoţie în biroul multinaţionalei de pe malul Dîmboviţei), aşa cum orice are de-a face cu Maramureşul îi face plăcere.

Acum, de pe malul celălalt al gîrlei, din Canada, mi-e dor să mai văd poze noi de-ale lui Bumbuţ... *[pune mîna streaşină la ochi. nu te văd]* Noroc cu Internetul (deşi mi se pare cam zgîrcit cu noi, publicul, pe web site-ul propriu sau pe alte site-uri de fotografie) şi cu cele şase poze care şed frumuşel pe peretele livingului nostru - un neîncetat prilej de încîntare / subiect de conversaţie: "Auzisem că România e o ţară frumoasă, dar nu ştiam că eşti aşa bun fotograf." "A, nu-s făcute de mine, sînt ale unui fotograf din România, Cosmin Bumbuţ" "Ahaa [...]"
[super. asta a fost. să vedem ce iese. s-ar putea sa trebuiască să ne mai vedem o dată, să-ncercam altceva. am eu o chestie în cap...mai vorbim. te sun.]

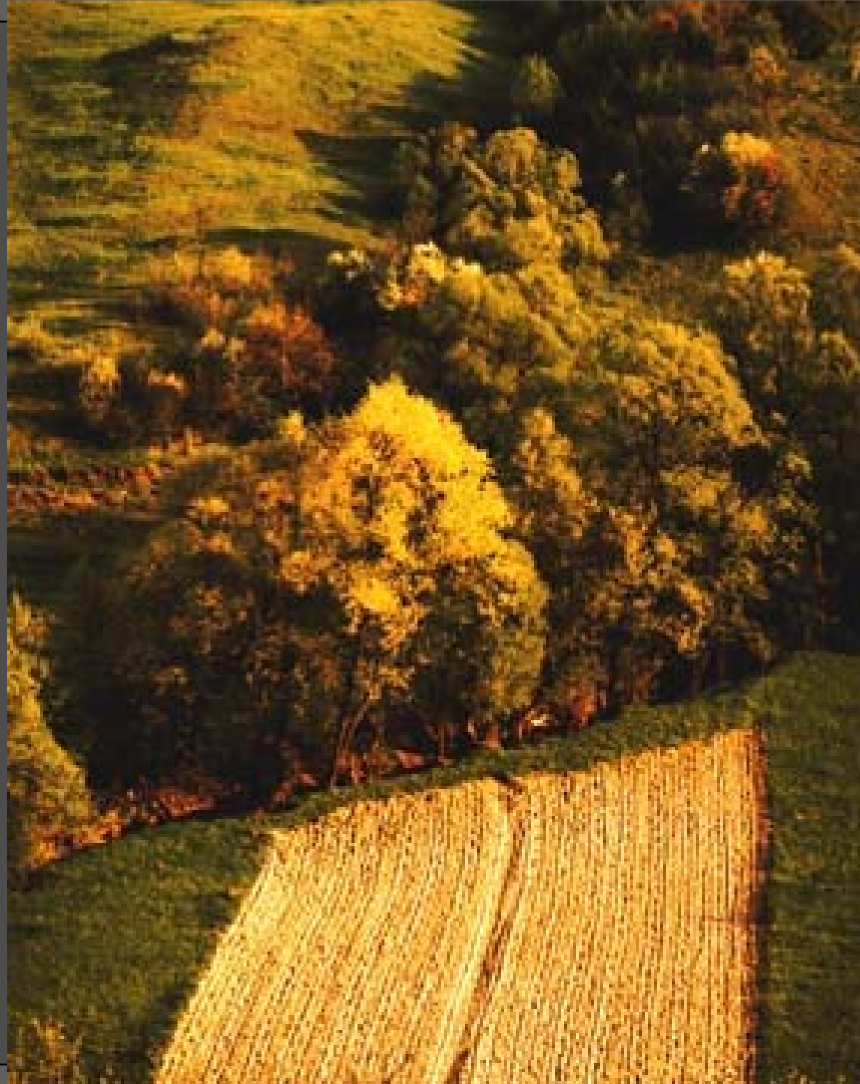
(Corin Toporaş)

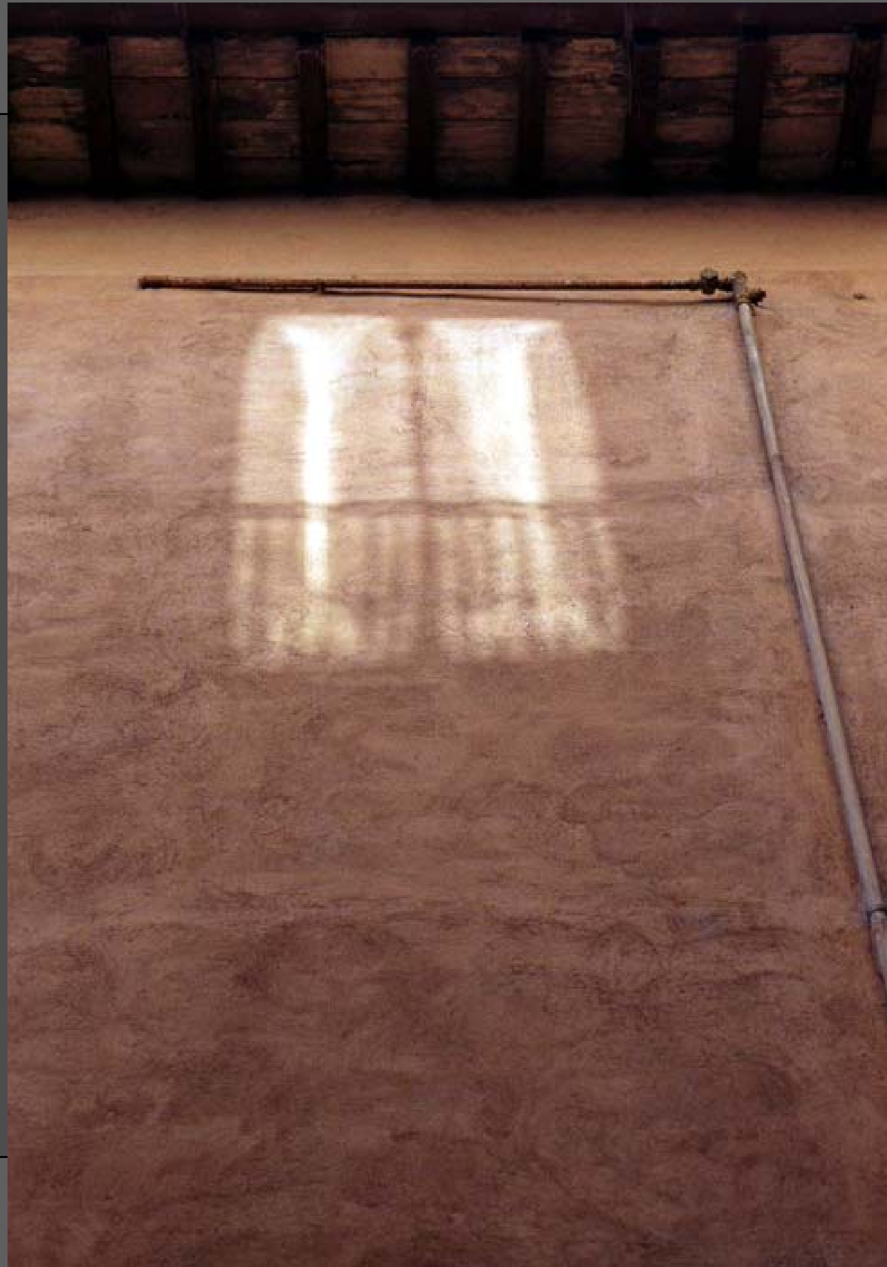
Un computer pe care se aştern cîteva cuvinte: "Nici zi, nici noapte." Delete.
Ecranul rămîne gol. Delete: "Ecranul rămîne gol"...

Pe la o mie şapte sute şi ceva, un călător ostenit de drum îşi pune capul pe-o piatră şi aţipeşte;
cînd se trezeşte, îşi dă seama că locul pe care-l căuta era chiar acela.

Era singurul loc pe care nu-l putea găsi decît în vis.

Viaţa, ca şi moartea, trece prin tine fără să ştii exact în care dintre ele te găseşti.

O cursă de Formula 1, cu zgomot infernal, brăzdează singurul televizor uitat deschis în sala de aşteptare a unui cămin de bătrîni.

Fiecare om este o insulă; fiecare insulă sînt eu.

Ceea ce-mi rămăsese de făcut pînă la întîlnirea cu mine...

... era să pun în paranteze visul în care nu eram...

... o imagine din care vîntul fusese aspirat de neclintirea lumii...

... de gesturi şi lucruri care erau zilnic la fel...

... de-odihna şi tihna pe care nu le pot aduce decît o îndelungă aşteptare în pragul fiinţei tale.

Aş putea crede că sînt din nou în casa din care-am plecat, dar vîntul fixează oglinda mai bine..

Sfîrşitul unui concert. Aplauze. Instrumentiştii se ridică, arătînd publicului mîinile goale.

"10, 9... Eşti relaxat... 8, 7, 6... Pleoapele ţi se închid grele... 5, 4, 3, 2...
Simţi că totul în jur dispare încetul cu încetul... La 1, ai adormit."

La cinema, un film de acţiune. Un telefon mobil sună, dar nimeni nu-l aude. Filmul continuă.

3 dupã-amiaza, o zi de iulie ; cineva începe sã se gîndeascã la mobilarea apartamentului cu umbre...